

Publicerad 2018-03-25 14:56 av TrollTörnTrappan

senaste dröm-scenerna [inräknas även såsom Start 18.5]

Terminal 15 : Hemåt Håller icke Flockens Försenade Superkoll

intro (i vintertid) :

Tydiligen kunde man flyga för egen kropp. Snarare med hjälp av vindarna hos ett särskilt avpassat system.... Lyftkraften tycktes precis på väg att slunga upp mig mot totalt okontrollerbara himlasfärer. Men stationen av träplankor var byggd att beräkna ens gränssnitt helt tryggt. Hårt höll jag boken i bägge händerna. Vet inte huruvida klossen verkligen behövdes för att styra flygfärden. Fast vågade hursomhelst inte byta redskap i detta läge nu. Hade hellre använt kamera häruppifrån, och var på vippen att fiska upp min ur fickan. Emellertid en parallell resenär hade också bok, så jag vidhöll hennes exempel. Vi fick försöka njuta i realtid - av vad som förmodligen var hisnande dockhus därnere, om jag blott lyckats rikta blicken.

Huvudhistoria (i sommartid) :

Sedermera hade planet landat på någon liten gård. Ingen hade meddelat något i högtalarna om att vi var framme. Likafullt reste sig allihop plötsligt och gick lugnt ut till flygplatshallen. Jag kom på efterkälken och tappade dessutom sikte på de andra i vår grupp. Nu stod jag tydligen ensam i Nice. Nästa buss hem skulle avgå en rejäl bit härifrån om en halvtimme. Skulle vi inte hämta våra resväskor före bytet?! Ingen stod vid rullbanden, som snarast liknade platta rutschbanor. Mitt bland shoppingcentrets alla lekplatser fann jag en gångtunnel - som märkligt nog ledde ända till Prag.

På pappret stod att vi skulle ha lunch precis här i Prags extra historiska kvartér. Då borde jag trots allt kunna återfinna gruppen?! Nix, icke minsta bekant glimt, fastän flera gator låg kvar även i år.... Damen som jag frågade om vägen - vi måste ha mötts redan på 90-talet. Lyktorna försökte lysa över en potentiell maffia; det hade mörknat en smula fastän var mitt i vårdagens skönaste ljusning. Så gick snabbt tillbaks till Nice. Där jag gissat fel håll rekonstruerade jag snart rätta passagen. Folk skymde tydligen min sikt. Fast även bakom

siffrorna på skärmen kunde man utskilja andra symboler, moln eller hela landskap, om man kikade en god stund.

Emellertid måste jag skynda till hotellrummet. Där hängde de hur lugnt somhelst, såväl vår supertrevliga guide som en hänförd medresenär. Gubben körde sakta sin exalterade berättelse, kring serieavsnittet om Rom som han äntligen också sett. Hur kunde allt detta synkas med Kroatien som jag egentligen skall besöka för första gången?! Till sist var det jag som märkte att vi blott hade en kvart kvar till flygets allra viktigaste avgång. De blev lättade över min upplysning och började lunka dit.... medan jag var tvungen att först packa apparatkablarna, tandborstarna plus fixa skosnörena på nytt. Spola efter mig skulle jag ju likaså, men upptäckte att poslinsskålen icke var kopplad till avloppet, så fick bära den bort till duschen och hålla ut i virveln.

Den historiska videokassetten hade de dessutom glömt stänga av. Och jag hade glömt att fråga om guidens mobilnummer - nu kunde hon inte hjälpa mig att hantera hotellvärden ifall han skulle bli oresonlig. När jag i grevens sekund var redo att låsa rumsdörren, fann jag det vara min egen hemmanyckel som drogs runt i kolven. Nåväl, huvudsaken var att det funkade! Eller förresten - varför borde dörren överhuvudtaget låsas?!? Då kunde ju ej nästa gäst komma in... Nu måste jag rusa! Men vaknade dessvärre upp. Eller dessbättre? Hann aldrig drömma om jag hann med bussen eller flyget eller ingalunda.